

Růbroučou

**První vydání školního časopisu
Gymnázia Trutnov
2024**

První Časopis

Obsah

- Představení redakční rady
- Kde jsme trávili prázdniny
- Novinky ze školy
- Představení nových učitelů
- Zajímavé profese - Lékař
- Student měsíce září
- Kultura kolem nás
- Osobnost našeho kraje
- Poznáte se? Typy studentů
- Nudit se?

Vítejte na stránkách školního časopisu Rýbrcou. Jo, škola má nový časák! A nebude to jen tak obyčejný studentský časopis, ale dozvíte se tu cool věci nejen o škole, ale také nejnovější drby, rozhovory se studenty, učiteli a známými osobnostmi z našeho kraje, kapku něčeho pikantního, ankety, reportáže a další zajímavosti, které se nikde jinde nedozvíte. Časák si budete moci stáhnout každé dva měsíce ze stránek školy, a pokud budete chtít přispět něčím zajímavým, jste vítáni! V naší redakci nejsou žádní suchaři, takže každé fajn týpek se bude hodit.

Začal nový školní rok a naše škola se pro nás stala opět druhým domovem. Pecka. Ale narovinu, co bychom si bez kámošů počali, že? A aby toho nebylo málo, tentokrát se rozrostla o tři nové třídy, takže nás tu bude studovat zase o kapku víc. Je jasný, že se vám po prázdninách nechtěly zapojovat mozkové buňky, které stále ještě u některých plavaly celý měsíc září někde v bazénech nebo u moře, nicméně rozjezd vyšel na jedničku. Asi jste si všimli, že hned úvodní září bylo hoodně cestovní – přijeli k nám studenti a učitelé z německého Zerbstu, my vycestovali na oplátku k nim, jelo se do Nizozemska a nové třídy vyjely na adaptáky stmelovat kolektiv. Jooo, žádná nuda a pořád v pohybu!

A co vás čeká v prvním čísle časopisu? Představíme vám známé trutnovské osobnosti, nové učitele, studenty gymnázia, kteří dosáhli velkých úspěchů, mrkneme na to, co se dělo první dva měsíce na gymplu, přineseme nejnovější reportáže z dalekých míst, které naši studenti navštívili během prázdnin, podíváme se pod pokličku zajímavých profesí, mrkneme do světa kultury, zajímavostí a najdete tu i menší překvapení.

Redakční rada se představuje

Ahoj. Tak tady nás máte!
Jsme redakční rada nového školního časáku a máme velmi těžký úkol. To, co pro Vás připravíme, musí být zajímavý, čtivý a nesmí u toho nikdo usnout. Nadlidský úkol? Nemyslíme si. Od nás se dozvíte ty nejnovější drby a novinky nejen z této školy a věříme, že se budete při četbě tak dobře bavit jako my v redakci.

P.S. Kdyby měl někdo z Vás chuť se k nám připojit a přispívat do časáku zajímavými články či grafikou, jste vítáni.

Za redakční radu Anna Vondráčková, Lucie Horká, Ella Burdychová, Jitka Procházková, Ema Steinbergová, Ha Vy Nguyen a Sébastien Černý.

Kde jsme trávili prázdniny?

Letní prázdniny mi začaly letos už první týden v červenci, kdy jsem se rozhodla strávit tři týdny sama v Anglii. Už po cestě na letiště se mě držela nervozita jako klíště. Tam mě zachránila 17letá Ema, která měla stejný nápad jako já a cestovala stejným směrem. Po přistání na nás čekaly místní transfery na ubytování. Cambridge, kde jsem měla strávit celé tři týdny, byla nádherným, a i přes svoji velikost útulným městečkem. Druhý den ráno na mě udeřil opět nepříjemný pocit nervozity, když jsem si uvědomila, že tu v Clare Collage vůbec nikoho neznám. Můj plán seznámit se první den zas tak dobře nevyšel, jak jsem si představovala, a zpět jsem se vracela do pokoje, aniž bych vůbec promluvila. Vše se otočilo až na prohlídce města, kde jsem poznala Slovincu Anju a Češku Kačku, se kterými jsem trávila čas až do konce pobytu.

V Británii jsem prožila úžasné tři týdny výukou angličtiny, cestováním a poznáváním místní kultury a vzhledem k množství aktivit a dlouhým vyučovacím hodinám jsem se rozhodně nenudila. O víkendech jsme jezdili na výlety po okolí i do větších měst – Londýn, Oxford, Brighton a Stratford. Snad jediná věc, která tak úžasnému pobytu nehrála do karet, bylo počasí. Téměř celé tři týdny mého pobytu přšelo a byla snad větší zima než u nás na Vánoce.

I přes špatné počasí jsem odjížděla rozzářená jako sluníčko a odvezla jsem si s sebou spoustu veselých vzpomínek a hlavně odhodlání v budoucnu někam sama vycestovat.

Rozálie Daňsová 4.X

Pohoří čarodějnic

Hvězdou mých letošních prázdnin byl dvoutýdenní pobyt na Islandu. Pečlivě jsme se s rodinou připravili, abychom mohli vzdorovat neúprosnému dešti a vichru, který v tamní pustině panuje celý rok. Ovšem letos k údivu nás i místních obyvatel bylo celé dva týdny slunečno a příjemně teplo, takže moje pláštěnka vůbec neopustila zavazadlo. Jedinou výjimku přineslo nepříjemné mrholení a hustá bílá mlha, která se dostavila právě ve chvíli, kdy jsme se vyškrábali na vrchol kopce, ze kterého jsme si chtěli prohlédnout místní ledovec. Zato jsme viděli ledovcové jezero, ve kterém plavou blankytně modré kry a také místo, kde se od sebe pomalu oddalují tektonické desky. Shodou náhod se to nacházelo jen několik desítek metrů od místa, kde se po staletí scházela Rada Islandu. Další nezapomenutelnou zastávkou byla návštěva Národního muzea a muzea velryb, které (nebo alespoň jejich ploutve) jsme mohli pozorovat přímo z jednoho z našich ubytování u mořského zálivu.

Ovšem něco, na co do konce svého života nezapomenu, byl výlet do pohoří Čarodějnic (Kerlingarfjöll). Tam leží v prohlubni mezi zasněženými vrcholy hor geotermální oblast, což je neskutečně magické místo. Viděli jsme ledovcové potůčky modré a fialové barvy, které protékaly kolem bublajícího žlutošedého bahna. Z něj se linul sirovodík, jenž celou oblast zahaloval do hustého smrdutého kouře. Mezi oranžovými dunami pak v dále ležely kusy sněhu. Je to místo, které doporučuji navštívit všem návštěvníkům tohoto magického ostrova.

Kateřina Čapková, 4.X

🐾 Tanzánie 🐾

Afrika je tajemný a magický kontinent, který v sobě skrývá zajímavé a dechberoucí krásy. Naše rodina se rozhodla strávit tu nezapomenutelnou dovolenou, takže nás čekala daleká cesta do neznáma. Putování začalo na letišti v Praze, kde na nás čekalo letadlo Qatar Airways, se kterým jsme doletěli až do Qataru, kde jsme přesedli a letěli dalších 6 hodin do tajemné Tanzánie v jižní Africe. Na letišti v Arushe nás přivítali naši průvodci a u auta nám udělali snídani. Popravdě, jejich čaj s mlékem mi teda moc nechutnal, nicméně pak vše spravila prohlídka města a příjezd do hotelu s bazénem a skákajícími paviány. Následující den nás čekal výlet ke kráteru Ngorongoro. Po cestě nám přebíhali buvolí a antilopy a jakmile jsme vjeli do kráteru, čekalo nás nezapomenutelné dobrodružství.

Viděli jsme z jednoho metru lvy, hrochy, prasata bradavičnatá, antilopy, žirafy, šakaly a hyeny. Po příjezdu na hotel nás přivítali písničkou a tancem, a co víc – měli jsme úžasný výhled na celý kráter. Další den jsme vyrazili do domorodé vesnice Masajů, kteří nám ukázali, jak se rozdělává oheň, a mohli jsme nahlédnout do místní školky. Uvařili nám i oběd – jako předkrm naservirovali kraví krev a jako hlavní jídlo se podávalo buvolí maso. Jedinečným zážitkem pak byla návštěva národního parku Serengeti, kde jsme viděli obří migraci pakoňů přes řeku Masai Mara. Bylo velmi smutné dívat se, jak krokodýli čekají ve vodě na bezbranná mláďata. V době naší návštěvy to nepřežila 4 z nich. Mohu říci, že to byl můj nejsilnější zážitek z celé dovolené. Dobrodružství nás čekalo i po cestě na letiště, kdy nám cestu zastoupil slon a nechtěl se hnout. Nakonec jsme dorazili k letadlu včas a na tuto dovolenou budeme hodně dlouho vzpomínat.

Jan Sedláček, 1.X

RELAX NA SLOVINSKU ANEB BOJ O PŘEŽITÍ

Již dlouho před začátkem prázdnin mě děsila představa týdenního pobytu na Slovinsku s mým tátou. Patří totiž k lidem, kteří nedokážou jen tak sedět a nic nedělat, takže si asi dokážete představit, že příjemné odpoledne nebude klidné sezení na gauči a pití čaje. Už když jsme se přiblížili k našemu ubytování, pozorovala jsem alpské vrcholy nedozírných výšek a polévalo mě horko. Moc mi nepomohlo ani vyprávění o tátově výstupu na Triglav, když mu bylo 9 let. Hned první výlet nás čekal druhý den. Táta ho „ne příliš trefně“ označil za rozehrívací. Čtyřhodinový výšlap na horu, kterou prý tamější školáci zdolávají v rámci školních výletů, mě dost zasáhl už vzhledem k výhružkám, že další den přijde teprve ten správný výstup. Vstávali jsme v půl sedmé a přijeli kamsi na parkoviště k jezeru. Vyrázili brzy ráno, abychom se vyhnuli spalujícímu horku na vrcholcích hor. Již po 2 hodinách chůze jsem měla pocit, že domů nedojdu živá. Nekonečná cesta, vedro a mně docházel i ten poslední zbytek energie, který jsem měla schovaný pro krizové situace. To jsem ale ještě netušila, co přijde. Na nejvyšší bod hory jsme dorazili těsně před polednem. Takové horko jsem nezažila ani v Řecku o týden později. Začali jsme sestupovat a já plná naděje, že se v jezeře zchladíme, jsem přidala do kroku. Bohužel, cesta, po které jsme šli (tedy spíše jsme ji hledali), byla neschůdná a se slovy o hrozícím nebezpečí pádu jsme se v tom největším horku vrátili zpět. Cestu jsem nakonec přežila, nicméně tuším, že tento zážitek nebyl můj poslední. Už teď táta nadšeně mluví o příštích prázdninách.

Anna Pechová, 4.X

CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY

Už léta letoucí jezdíme s rodinou na chalupu v České Skalici a letošní prázdniny nebyly výjimkou. Jako pokaždé hodinu před plánovaným odjezdem začal doma boj s časem. Tašky, které už měly být několik dní zabalené, jsme ve spěchu tahali ze skříně za řevu vystresovaných rodičů. Oblečení létalo vzduchem a v našem pokoji to vypadalo spíše jako na skládce. Když jsme si už konečně sedli do auta o tři hodiny později, než bylo v plánu, táta nastartoval motor a všem se ulevilo. Projížděli jsme městy i vesnicemi, hádali se, hráli hry a poslouchali písně z mámina mládí. Po 45 minutách cesty jsme projížděli kolem vesnických domků a naši cestovatelskou radost přerušil odporný smrad připomínající spálený olej. Asi vesničané grilují, pomysleli jsme si, tedy až do doby, než se do rakvovité stísněného prostoru začal valit kouř. To už jsme tušili, že je něco špatně. Táta zastavil na louce u silnice a máma začala v záchvatu paniky křičet, ať vylezeme co nejrychleji z auta. Jedinou útěchou nám byl čerstvý venkovní vzduch. Spolu s mými sourozenci jsme se úzkostlivě drželi za ruce a čekali, kdy to všechno vyletí do vzduchu. Táta mezitím zavolal známým, ať nás jedou vyzvednout... sekundy čekání se ale změnilly na minuty a minuty na hodiny. Hladem jsme pomalu vytrhávali porosty rostoucí v příkopu u silnice, ale po třech hodinách nakonec přece jen přijela záchrana. Vyдали jsme se tedy zpět do Trutnova a doma snědli jídlo na celý další týden. Tátovi se nakonec auto nepodařilo opravit, takže zbytek prázdnin jsme cestovali vlakem.

Hana Klenčíková, 4.X

Student měsíce září

Terezie Bischofová je studentkou 3. ročníku Gymnázia Trutnov a v současné době patří k nejlepším plavkyním v České republice. Závodnímu plavání se věnuje 9 let a jako desetiletá už sbírala své první trofeje, kdy vyhrála mistrovství ČR.

Je několikanásobnou mistryní ČR, v letošním roce slaví stříbro ve své parádní disciplíně 200 metrů motýlek, když titul prohrála o „dohmat“ v závěru. Nicméně je to už potřetí, kdy na MČR za sebou vybojovala zlatý „double“ na svých tratích 100 a 200 metrů motýlek a přidala další parádní umístění ve finálových startech.

Ve volném čase ráda maluje a jen tak odpočívá při hudbě.

Jak se vyrovnáváš s porážkami, když nějaké přijdou?

Po prohře jsem naštvaná já i trenér, ale nehroučím se z toho. Snažím se pak zlepšit to, co jsem udělala špatně. V tomto mám plnou podporu nejen trenéra, ale i celé rodiny.

Jsou činnosti kromě plavání, ve kterých vynikáš?

Neřekla bych, že v nich vynikám, ale pěkně kreslím, tvořím a dobře lyžuju.

Bála ses někdy přijít na trénink?

Ano, jsou dny, kdy jdu na trénink nerada – a že jich bylo hodně, nicméně jsou to právě ty dny, co vás nutí se někam posunout, překonat to a být silnější.

Jak často míváš tréninky a jak moc je to náročné skloubit se školou?

Plavu každý den kromě neděle, často i dvoufázově. Většinou na mě po tréninku padne únava hned, jen co si sednu ve škole do lavice, ale zvládám to lépe než předtím. Časovou náročnost hodnotím na škále do 10 asi osmičkou. V bazénu trávím cca 4 hodiny denně, což je opravdu hodně, když si k tomu připočtete ranní vstávání, školu a další činnosti jako je posilovna, malování, běh a dopisování učiva, na které kvůli sportu chybím. Kromě tréninků zaberou čas i závody, ne všechny se konají jen o víkendech. Domů pak chodím po osmé večer, kdy se ještě učím a připravuji do školy. Nicméně škola se mi v tomto snaží vyjít maximálně vstříc.

Jsou na vás trenéři přísní?

Ano, bez toho by se totiž člověk nehecnul a neposouval ve výkonech dál.

Co by podle tebe měl mít úspěšný plavec za vlastnosti?

Měl by mít hlavně pevnou vůli, motivaci a alespoň základní předpoklady. Také je dobré začít u každého sportu čím dříve, tím lépe. V plavání se oproti jiným sportům jinak dýchá a zapojují se určité svalové skupiny, než je tomu například u běhu, boxu nebo fotbalu. Proto je potřeba zapojit svaly, už když rostete.

Co bys vzkázala mladým sportovcům, kteří by chtěli být úspěšní?

Hlavně sportujte, když vás to baví. Dělejte to pro sebe, a ne pro ostatní! Dejte si cíl a toho se držte. Vydržte, výsledky se dostaví, i když začátky mohou být těžké. S vůlí a chutí překonat sami sebe to dáte. Hodně štěstí!

Uvažovala jsi někdy o tom stát se trenérkou naší mládeže?

Trénování mladých plavců? Možná někdy, zatím na to není prostor.

Představujeme nové učitele

Mgr. Jan Trčka

Jan Trčka učí na naší škole zeměpis na vyšším gymnáziu a tělocvik na nižším i vyšším gymnáziu. Ve volném čase rád cestuje, čte si, pracuje kolem domu a poslouchá hudbu. Celoživotně se věnuje fotbalu, je vicemistrem ČR v malém fotbale, účastnil se klubového mistrovství Evropy v Mariboru a dostal se mezi finalisty ČR v běhu do schodů. Aktivně se věnoval dálkovým běhům a atletice. Učitelskému povolání se věnuje na školách přes 4 roky, dříve působil jako učitel na Gymnáziu v Jaroměři. Je pro něj důležité vytvořit ve výuce takovou atmosféru, aby tam studenti rádi chodili a neztroskotali na vlastním strachu. Rád by je motivoval k dalšímu poznávání světa. V budoucnu si přeje pokračovat v cestování, chtěl by se podívat do Grónska nebo na ostrovy v Pacifiku. Láká ho objevit periferní oblasti a poznat tam různorodé kultury s odlišnou mentalitou.

PhDr. Martina Kubínová, Ph.D.

Martina Kubínová učí na naší škole český jazyk a literaturu na nižším a vyšším gymnáziu. Ve volném čase ráda lyžuje, chodí na skialpy, miluje dlouhé vysokohorské výstupy do hor, jezdí na kole a hraje na klavír. Je bývalou mistryní ČR v krasobruslení, nicméně její srdce vždy patřilo skyrunningu a dálkovým běhům. Učitelskému povolání se věnuje přes 20 let – působila 5 let jako lektorka českého jazyka na Masarykově univerzitě v Brně, poté učila na obchodní akademii, na základních školách v Brně a v Trutnově. Věnuje se také nadaným dětem, je lektorkou Objevitelských sobot Centra pro talentovanou mládež v Hradci Králové. Učitelským úspěchem jsou pro ni spokojení studenti, kteří se do výuky těší a mají kladný vztah k českému jazyku a hlavně literatuře. V budoucnu by ráda procestovala Čínu a putovala po severských zemích.

Mgr. Martin Vlášek

Martin Vlášek učí na naší škole tělocvik na vyšším i nižším gymnáziu a je zástupcem ředitele školy. Ve volném čase rád sportuje, hraje basketbal a volejbal. V minulosti se aktivně věnoval fotbalu a basketbalu, kde hrál s týmem v dorostenecké extralize. Za dobrou životní zkušenost považuje práci ředitele školy na Gymnáziu v Hostinném a ve Vrchlabí, nicméně jako učitel má za sebou 20letou praxi, a to na 2 gymnáziích. K učení ho přivedl jeho trenér basketbalu, který mu nabídl svoji pozici tělocvikáře na Gymnáziu v Hostinném. V hodinách tělocviku se snaží, aby studenty sport bavil a každý si v něm našel to svoje. Přestože rád chodí za kulturou, tvrdí, že nikdy nebude mít hudební sluch, ale i přesto by se jednou rád naučil hrát na nějaký hudební nástroj. V budoucnu plánuje vycestovat do Brazílie a Zanzibaru, protože ho láká tamější exotika.

Anna Kloudová učí na naší škole anglický jazyk na nižším a vyšším gymnáziu. Ve volném čase ráda sportuje – od turistiky po běh, hraje na klavír a miluje sledování dobrých filmů. Učitelské dráze se věnuje na školách více jak 6 let – působila na ZŠ Česká Skalice a jako lektorka kurzů anglického jazyka pro veřejnost. Ve výuce preferuje konverzaci, která je základem k úspěšnému zvládnutí cizího jazyka na komunikativní úrovni. V minulosti se věnovala aktivně volejbalu. V budoucnu by ráda procestovala Norsko, Spojené státy americké, chtěla by se zlepšit ve hře na klavír a překonat strach z výšek výstupem na rozhlednu.

Mgr. Anna Kloudová

POD POKLIČKOU ZAJÍMAVÝCH PROFESÍ

Lékař

V tomto čísle časopisu Vás seznámíme s profesí, která v naší společnosti vzbuzuje úctu, respekt a mnohdy obdiv. Profese, bez které by se téměř nikdo neobešel a která zachraňuje lidské zdraví a životy. Vítejte pod pokličkou profese LÉKAŘ. Vydali jsme se proto do trutnovské nemocnice, kde nás v rámci školního projektu „Poznej profesi“ místní lékaři seznámili se svou každodenní prací, pomohli nám nahlédnout hlouběji do svého oboru a provedli nás prostory, ve kterých pracují. Byli jsme svědky záchrany života i běžného chodu oddělení. Velké poděkování patří řediteli nemocnice Miroslavu Procházkovi a skvělým lékařům, kteří si na nás udělali čas. První zastávkou bude Dětské oddělení TN, kde nás přivítal pan primář Neumann.

MUDr. David Neumann, Ph.D.

MUDr. David Neumann vystudoval Lékařskou fakultu v Hradci Králové, kde také působil v tamější nemocnici jako lékař. Před dvěma lety nastoupil po 24 letech práce na dětské klinice v hradecké nemocnici do Trutnova na pozici primáře dětského oddělení, už i proto, že je původem ze Dvora Králové nad Labem. Je ženatý a má 2 děti. Jeho specializací je dětská diabetologie a endokrinologie. Zde zvelebuje pro dětské pacienty své oddělení, například velkou slunnou terasu s vermikompostérem a v jeho snech je i vybudovat zde letní dětské kino, a zpříjemnit tak pobyt v nemocnici právě těm nejmenším a nejzranitelnějším.

Máte nějaké koníčky a zájmy?

Moc ne, protože většinu času trávím v nemocnici, nicméně nejvíce si odpočinu na zahradě a rád cestuju nejen po ČR, ale i do zahraničí. Dost jsem kdysi cestoval, nejdál jsem byl v USA a v Thajsku.

Považujete studium na lékařské fakultě za těžké studium?

Studium medicíny se za ta léta hodně změnilo. Dnes není tak rustikální, ale je to hodně o technologiích. To, co jsme kdysi léčili hodně složitě, tak dnes už tomu tak není. Těžší studium je pro mě veterinina, ovšem studium medicíny se dá zvládnout. Důležité je, co opravdu chcete. Pokud chcete peníze, nechodte studovat doktora. Pokud chcete pomáhat lidem, dokážete všechno a dáte to. Stačí opravdu jen chtít. Znamená to umět se učit. Vypnout sociální sítě, internet a jen se šprtat. Číst knihy a encyklopedie, které rozšiřují obzory více než okleštěné informace na internetu.

Líbí se Vám ve zdejší nemocnici?

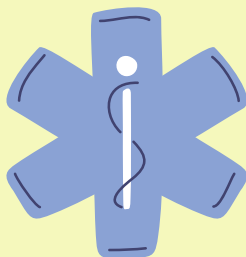
Ano, moc. Je to zcela odlišná práce, než ve velké nemocnici v Hradci, kde se soustřeďují ty nejsložitější případy. Na druhou stranu už nemusí zdejší děti dojíždět až do Hradce a my jsme schopni se postarat o děti s metabolickými vadami, děti s cukrovkou či s genetickými vadami. Jsem taky rád, že je tu dobrý ředitel, líbí se mi jeho vize rozšiřování nemocnice. Podstatná je pro mě i dobrá atmosféra na pracovišti, což zdejší oddělení zcela splňuje – nikdo tu na nikoho nekřičí, nikdo se neshazuje, snažíme se tu učit jeden od druhého a být si oporou.

Je práce lékaře stresové povolání?

Ano, ale je třeba se stresu postavit a vypořádat se s ním.

Proč jste si vybral léčit děti a ne dospělé?

Už od dětství jsem chtěl léčit děti a mohu prozradit, že jsem svým způsobem taky takové malé dítě a rád si hraju a baví mě to. V odborné terminologii se tomu říká dostat se do tzv. „flow“, kdy si člověk hraje a udělá zároveň i spoustu dobrých věcí.

Jako diabetolog se setkáváte i s dětmi obézními. Je dětská obezita opravdu takový problém nebo je to jen nafouknutá mediální bublina?

Dětská obezita je v dnešní době obrovský problém, zejména pro ty, co jedí nezdravě a mají k tomu predispozice. Nejčastější otázkou, která se týká tohoto tématu, je frekvence jídla. Jak často bychom měli jíst, abychom netloustli. Ideální stav je 11 hodin denně jíst a zbytek dne nejíst. Když se najíme, na konci jídla by měla být sladká tečka, abychom měli z jídla i malou radost. U dětí, které tloustnou, je nejdůležitějším faktorem přejídání. Není to ani o tom, co jedí, ale kolik toho za den sní. Nejtěžší je tedy zbavit se objemu jídla. Říká se, že jedno jídlo by mělo být velké jako naše dvě dlaně. Mezi jídly by se pak nemělo jíst, abychom nechali tělo vylačnit. Pokud se nám tedy podaří zmenšit objem žaludku, naučíme se jíst pomalu a v klidu, chodit dříve spát, pak jsme na té nejlepší cestě zhubnout.

Jak vypadá takový průměrný den primáře?

Vstávám v 5:05 ráno. Abych zvládl náročný den, cvičím a kolem 6 hod vyjždím do Trutnova, kde jdu nejprve do porodnice, abych věděl, co se nám narodilo za nové děti a zda nebude nějaký plánovaný císařský řez a pak jedu zpět na oddělení na hlášení v 7:15, kdy se dozvím, co se dělo v noci na oddělení. Základní práce primáře je pak o tom, aby byli všichni tady v bezpečí, aby měli dobře rozdělenou práci, aby je nikdo neohrožoval a aby byly děti v nemocnici dobře opečovávány. Musím také chystat školení, aby lékaři i sestry dobře uměli svoji specializaci. Pak už jsou jen papíry, papíry a papíry. Primář musí také hodně dobře komunikovat a chránit své oddělení. A hlavně – co říkám, musím tak i myslet, být upřímný a říkat pravdu. Odpoledne pak člověk kontroluje oddělení, následuje výuka na zdrávce a někdy máme setkání s primáři nebo praktickými lékaři. I proto nemám tolik času na své koníčky.

Je něco, do čeho byste rád zainvestoval, kdyby byly finance?

Když bych měl finanční prostředky, investoval bych do vzdělávání všech pracovníků tady na oddělení. Rád bych taky zvelebil naši terasu, aby tam mohla být pergola, velké plátno a promítačka s kinem, aby si děti nepamatovaly z pobytu v nemocnici jen injekce a léky, ale příjemné zážitky. Dal bych také část financí těm, kteří si nemohou tolik vydělat a dělají velmi potřebnou a mnohdy dost těžkou práci a uklízí nám tu, abychom měli všude čisto a pěkně.

Lékařka

MUDr. Jana Kaplanová

Následovala druhá zastávka u paní doktorky Kaplanové, která má jako bývalá primářka dětského oddělení velké zkušenosti nejen z českého, ale i ze zahraničního zdravotnictví. Působila jako lékařka na Arabském poloostrově a ve Velké Británii. U nás patří mezi uznávané pediatriy a dětské kardiology.

MUDr. Jana Kaplanová vystudovala lékařství a v roce 1991 promovala z kardiologie. Má subspecializaci v pediatrické kardiologii a cenné zkušenosti v neonatologii. Absolvovala stáž v Leicesteru na dětském EKMU a JIP, pak pracovala jako odborný asistent na fakultě a poté 10 let pracovala jako dětská lékařka ve Velké Británii, poté na Arabském poloostrově, nicméně se vrátila za rodiči zpět do ČR do Trutnova, kde působí dodnes.

Studium medicíny je hodně univerzální, co se týče tohoto oboru v Evropě. Pokud ovládáte jazyk, není problém jít léčit do jakékoli země v EU, což je u právníků třeba problém. Navíc pomáháte lidem, máte životní poslání a baví vás to, pak je to ten pravý obor.

Mnozí často ani nevědí, co jejich dítěti je, jaké bere léky. Navíc děti jsou více obéznější, rodiče jim nevěnují tolik času.

Chvilí jsem chtěla léčit dospělé, nicméně když jsem se rozhodovala, tak pocitově dostaly přednost děti. Jsou to fajn pacienti, jejich reparační schopnost je úžasná, nicméně některé obory jsou na psychiku horší než u dospělých. Navíc v pediatrii jednáte i s rodiči, musíte dobře komunikovat.

Jak vypadá takový váš běžný den?

Když přijdu do práce, máme obvykle nějaké povídání o pacientech, pak běžím na novorozenecké oddělení, kde máme nově narozená miminka, píši propouštěcí zprávy, konzultuji, pak běžím zpět na oddělení, kde mám pozvané děti do kardiologické poradny. V 11 hod končím, rychle se najím, pak běžím na novorozenecké oddělení a pak zase zpět na oddělení. Takto to pokračuje až do konce mé směny. Upřímně, já jsem už v důchodu, tak toho nezvládám tolik jako ve 40 letech, je prostě málo lékařů, nicméně práce mě stále naplňuje a baví. Na našem oddělení tu máme pana primáře, jednoho lékaře pediatra na plný úvazek, mě a 2 externisty. Ideální by bylo, aby tu byli 3 - 4 atestovaní doktoři, ale zatím to je jen utopie, lékaři prostě fyzicky chybí.

Je lékař chráněn i po právní stránce, když na něj pacient či jeho rodič podá trestní oznámení?

Ano, to vše zajišťuje nemocniční právník, který zastupuje daného doktora. Vše závisí na tom, o co jde a co se stalo. Často je to kumulace medicínských chyb, které se prostě stávají, jsme jenom lidé, kteří chybují. Neměly by to ale být fatální chyby, jako tomu bylo v pardubické kauze. V zahraničí tomu zabraňují každoroční zkoušky - dvoudenní kurz a testy z praktických medicínských postupů, u nás toto neexistuje a nejsou ani postupy, které by donutily medicínskou obec toto absolvovat.

Vidíte posun v podmínkách, které mají současní doktoři?

Pokrok ve srovnání s minulým rokem je dost vidět, i když to neplatí ve všech nemocnicích. Například v roce 2022 jsem měla 1250 hodin přesčasů, často i 3 dny v kuse, což se nedá vydržet, Protesty, které vedli lékaři, měly nějaký účinek. Dnes už jsou podmínky trochu lepší a věřím, že se to bude zlepšovat. I lékař potřebuje mít svůj čas posedět s přáteli, odpočinout si, jak to mají jeho přátelé právníci, programátoři či inženýři.

Jaké rozdíly vidíte v práci lékaře v ČR a ve Velké Británii?

V Británii je to více praktičtější, pustí vás k samotnému léčení už jako absolventa. Je to i jinak organizované, hlavní lékař je jako průvodce a je mladým absolventům k dispozici. Intenzita práce je tak jiná, pracovali jsme tam dvanáctky, nonstop práce. Neustálé vzdělávání, více volného času, sociální život. Neexistovaly rozdíly primář, mladý lékař, všichni si tam byli rovní.

Jak probíhá další vzdělávání lékařů absolventů po studiu?

Po studiu pracujete 24 měsíců jako mladý doktor a 12 měsíců do atestace. V rámci praxe se střídají obory a vy si vyberete obor, kterému se bude chtít věnovat. Lze i udělat si atestací více, nicméně není to zvykem. Atestace je zkouška z daného oboru a lékař si pak může založit vlastní praxi nebo jít pracovat do nemocnice.

Lékař

MUDr. Petr Fibrich

Poslední zastávku jsme měli u primáře neurologického oddělení MUDr. Petra Fibricha, který svoji péči směřuje k léčbě dospělých pacientů s neurologickými onemocněními. Kvalita práce a péče o pacienty s cévní mozkovou příhodou na neurologickém oddělení je v trutnovské nemocnici na špičkové úrovni. Potvrzuje to ocenění z roku 2022 ESO Angels Awards, které každoročně vyhodnocuje ukazatele kvality péče o pacienty s mrtvicí, zaznamenaných v podrobně vedených registrech (RES-Q) v evropských nemocnicích. Na základě porovnání jednotlivých kritérií se trutnovská nemocnice zařadila mezi třicítku nejlépe hodnocených nemocnic v ČR. Bohužel, kvůli nedostatku neurologů, nedostala nemocnice akreditaci pro další fungování iktového pracoviště pro léčbu cévních mozkových příhod, takže se léčba přesunula do Fakultní nemocnice v Hradci Králové.

MUDr. Petr Fibrich pracoval po studiu medicíny jako sekundární lékař v ČR, poté odjel do Německa, kde působil celých 9 let jako neurolog. Nyní pracuje jako primář neurologického oddělení v trutnovské nemocnici, které má velmi kladná hodnocení od pacientů.

Pokročila v něčem neurologie v léčbě dříve neléčitelných chorob?

Ano, například v onemocnění demenci je v budoucnosti naděje v biologické léčbě, taktéž léčba migrén hodně pokročila.

Jak se Vám líbí v trutnovské nemocnici?

Líbí se mi tu moc a svoji práci dělám rád.

Proč jste si vybral právě neurologii?

K neurologii jsem inklinoval už od začátku. Když jsem studoval, věděl jsem, že nebudu chirurg, protože nejsem příliš manuálně zručný. Ještě ve 4. ročníku jsem uvažoval o ORL, kde bylo trochu operativy a trochu teorie, nicméně převážil zájem o neurologii. Pak už jsem si volil i speciální semináře a tento obor mi zůstal.

Čím se vlastně neurologie zabývá?

Léčíme poruchy mozku, míchy, jednotlivých nervových kořenů a periferních nervů. Největší boom jsou v současnosti cévní mozkové příhody, které umíme velmi dobře léčit, a to hlavně ischemické cévní mozkové příhody (je to 80% všech mozkových příhod, které léčíme pomocí systémové trombolýzy formou infuzní léčby, endovaskulární rekanalizací, kdy z třísla se zavede vodič pomocí katetru a snažíme se tepnu uvolnit a trombus vytáhnout. Potom neurologie léčí chronické zánětlivé procesy - například roztroušenou sklerózu, kterou už umíme držet pod kontrolou biologickou léčbou, dále epilepsie, migrény, neurodegenerativní onemocnění, Parkinsonovy choroby, demence, amyotrofickou laterální sklerózu, kdy dochází k atrofii svalů, pacienti jsou upoutáni na vozík a v konečné fázi nedokážou ani sami dýchat. Pak sem patří bolesti zad, polyneuropatie, kdy pacienty brní nohy a ruce, neuroboreliózy, encefalitidy, onemocnění karpálních tunelů na ruku, Guillainův Barrého syndrom, kdy pacientovi brní nohy a ruce, trpí areflexií, během pár dní mu mohou ochrtnout končetiny a někdy i dýchací systém, myastenien se svalovou slabostí, takže celé spektrum nemocí.

Pracoval jste někdy v zahraničí? Jak byste to srovnal se zdravotnictvím v ČR?

Pracoval jsem 9 let v Německu. Jednoznačně je tam lepší materiální vybavení, je tam spousta malých nemocnic se špičkovými přístroji, které jsou u nás jen ve větších krajských nemocnicích, všechny mají magnetickou rezonanci a všechno vybavení. Na druhou stranu si myslím, že ta práce, kterou děláme tady, je srovnatelná s prací v Německu. Problém je, že Němci neumí improvizovat, jedou podle zaručených daných postupů, i když je vše hotovo hned, tak u nás se dokážeme nad zdravotními problémy více zamyslet. Co nám tady ale hodně chybí, je jejich systém následné péče - například rehabilitace s vyvinutým systémem podle speciálního indexu, u nás se člověk propustí z nemocnice a už nemá kam jít. Do Německa jsem odešel už z důvodu specializace, pracovali jsme tu v ČR po studiu jen jako sekundáři, udělal jsem si tam proto celou atestační proceduru. Pustili nás tam ke všemu, uměli jsme vše, co zkušený lékař, tady bychom se k tomu dostali až mnohem později.

Jak dokážete v dnešní době léčit klíšťovou encefalitidu?

Pokud se jedná o aseptickou virovou, tak to má dobrou prognózu, léčí se symptomaticky. Vše ale záleží na imunitě, ne vše má mírný průběh. Problém jsou bakteriální meningitidy - pneumokoky, meningokoky, to má rychlý a často fatální průběh, proto je dobré využít očkování proti klíšťové encefalitidě, které máme k dispozici.

Jaké máte dnes diagnostické možnosti?

Úzce spolupracujeme s radiodiagnostikou, využíváme CT a magnetickou rezonanci, využíváme elektrofyziologické metody - EEG (elektroencefalografie, kdy měříme elektrickou aktivitu mozku) a EMG (elektromyografie, kdy měříme elektrickou aktivitu svalu a nervu, který daný sval řídí), dále evokované potenciály - somatosenzorické, motorické a zrakové (zjišťujeme tím změny elektrické aktivity mozku a jiných částí nervové soustavy, vyvolané krátkým vizuálním stimulem), máme tu také ultrazvuk a odebíráme mozkomíšni mok, což se nazývá lumbální punkce, která je v diagnostice nezastupitelná.

Jan Wagenknecht

S jakým číslem jezdíš na závodech?

Jezdím s číslem 117.

Jak dlouho se tomuto sportu věnuješ?

Začal jsem jezdit už ve svých 5 letech, takže dnes je to už celých 16 let na motorce.

Vzpomínáš si na nějakou vtipnou příhodu, která se ti na motorce stala?

Ano. Když jsem jako malý začínal, tak jsem zajel rovnou do kopřiv.

Jak zvládáš tlak při soutěžích? Musí to být velký adrenalin.

Tlak mi osobně nevádí, závodíme jednotlivě každý sám za sebe, takže se sám na sebe snažím vyvíjet co nejméně tlaku a zatím se mi to daří.

Máš nějaké zájmy mimo sport?

Baví mě hodně cyklistika a hraní počítačových her.

Čteš rád?

Čtení všeobecně rád nemám, ale když je text zajímavý, tak si ho rád přečtu.

Uvažoval jsi někdy nad tím, že už nebudeš jezdit? Pokud ano, co se stalo?

Po každém zranění jsem měl chuť skončit se sportem, ale pak to po uzdravení přešlo a já pokračoval dál.

Co tě drží v kondici mimo sezónu?

Abych si udržel kondici, hodně běhám, jezdím na kole a chodím do posilovny.

Jak zvládáš motokros a svůj osobní život?

Motokros není jen o ježdění na motorce, je to spousta práce včetně servisu, potom k tomu patří fyzická příprava, takže motokros je spíš mým životním stylem.

Jan Wagenknecht je motokrosový závodník v kategorii MX1 a v současné době jezdí za HT Group racing team. Od dětství se tomuto sportu věnoval hlavně pro radost, časem se zlepšoval, až přišly první úspěchy. Ve 14 letech vyhrál svůj první juniorský titul mistra ČR. Od té doby sbírá jednu trofej za druhou.

Novinky ze školy

Adaptační kurzy!

1.A

B

Bylo deštivé ráno a já se slzami v očích seděla před zrcadlem. Do odjezdu stále zbývalo několik desítek minut, ačkoliv já už měla za sebou dobrou půlhodinu vysedávání a nicnedělání u kosmetického stolku. Nechtěla jsem tam. Zoufale jsem si přála, aby nám na dům spadlo letadlo a já v sutinách nemusela nikam odjet. Na mém mobilním telefonu svítila fotografie z minulého školního roku, do které jsem se ze všech sil snažila přenést. Nešlo to. Všechny ty časy zalité sluncem byly pryč. Zůstaly tu jen hodiny, které mi svým časem naznačovaly, abych si odnesla svá zavazadla do chodby. „Míšo! Už je osm pryč. Musíme jet!“ zavolal na mě táta, který už několik minut přešlapoval u vchodových dveří.

Ani nevím jak, ale najednou jsem seděla v autě a poslouchala veselé hlasy moderátorů. Ani jsem se nenadála a naše auto s tátou bylo pryč. Seděla jsem na své cestovní tašce a pozorovala všechny ty nadšené výrazy. Pak přišla naše třídní učitelka, která byla nadšená jako ostatní. Nikomu nevadilo, že prší a neřešili ani fakt, že se znají jen týden. Hlavně, že se neučilo a konečně nastala příležitost se více poznat. Přesně takhle jsem se měla cítit já, ale nějak to nešlo.

Vlakem se rozezněl skřípot brzd a my s batohy směřovali ke dveřím. „Jedna, dva, tři...“ ozýval se hřmotný hlas paní učitelky, který nabádal, ať se rozdělíme do skupin podle čísel. Bezva. Všechny moje bývalé spolužačky skončily v jiných skupinách. Ve své skupině jsem neznala nikoho, jen matně podle jména a základní vizáže, ale to bylo tak vše. Teď jsem s těmito lidmi měla dorazit sama do kempu.

Pak nastal zvrat. Už po pár minutách jsem věděla, že jsou fajn. I když jsem si předsevzala prohodit s nimi pár vět, výsledkem bylo nakonec jen pár slov. Ale i to byl úspěch. V kempu se mi má výřečnost zase s mými bývalými spolužáky opět vrátila. To však nebylo nadlouho. Ani jsem se nenadála a už jsem byla zase v jiné skupině s novými lidmi. Tento koloběh se stále opakoval a já si začala pomalu zvykat a zjišťovat, že jsou to fajn lidi. Pak už mě čekala poslední společná aktivita a já věděla, že musím chytit svoji seznamovací příležitost za pačesy a začít se adaptovat. Konec konců jsem přece na adaptačku! Dnes jsem vděčná za to, že jsem měla tu příležitost se začlenit a poznat dobré přátele a nové spolužáky.

1.B

Tak jako ostatní třídy prvního ročníku se naše třída vydala v září na náš adaptační kurz, který vedl náš třídní učitel Lev a pan učitel Honzera. Začátek kurzu nezačal zrovna nejlépe. Autobus, kterým jsme měli odcestovat z Úpice, nám ujel, a tak jsme šli všichni společně pěšky až do Havlovic, kde jsme se ubytovali. Stmelování kolektivu probíhalo různými způsoby a sporty na místním hřišti včetně kolektivních her byly nedílnou součástí. Tyto hry nás měly za úkol spojit, a to se také povedlo. Pak přišel na řadu pan učitel Honzera a my v našem programu pokračovali až do večera. A co by to bylo za kurz, kdybychom si ho neužili i po západu slunce. Rozpálili jsme oheň, opékali burty, zpívali trampské písničky a hráli na kytaru, které se občas ujal i pan učitel Lev. Druhý den jsme vyrazili do přírody poznávat nová místa. Navštívili jsme hrad Vízmburk, kde nás provázel jeden z objevitelů - pan učitel Honzera. Hrad Vízmburk byl totiž objeven během nejrozsáhlejšího archeologického výzkumu středověkého šlechtického sídla, který proběhl na území tehdejšího Československa. Zrodila se archeologická senzace, o které tisk psal jako o podkrkonošských Pompejích. Stojí na ostrohu nad řekou Úpou na bývalé obchodní stezce vedoucí z českého království do Kladska a na dnešní turistické stezce mezi Červeným Kostelcem a Babiččiným údolím v Ratibořicích. Pak už jsme se chystali zpět do Trutnova, a pokud mohu mluvit za nás za všechny, celkově kurz dostal svého jména a propojilo to úspěšně celou naši třídu.

Dominik Jarolín, 1.B

Sportovka 1.C

Adaptační pobyt 1.C, jediné sportovky na této škole, začal slibně až do chvíle, než jsme vystoupili první den z vlaku a zjistili, že pláštěnky a deštníky budou tyto dny našimi nejlepšími přáteli. Nešlo totiž o lehký déšť, ale o trvalé lijáky, které nás provázely po celou dobu kurzu. Lilo jako z konve, ale náš třídní učitel Trčka a jeho skvělý pomocník pan Vlášek se nenechali deštěm zastrašit a pokračovali s radostí sobě vlastní v naplánovaném programu. „Trocha vody ještě nikoho nezabila,“ pronesl pan učitel, zatímco mu po tváři stékaly kapky deště. Podle plánu jsme se tedy po příjezdu na místo vydali pěšky přes Vízmburk až do slavných Havlovic. Ubytovali jsme se a vytáhli pláštěnky, které jsme už považovali za módní doplněk. Potom jsme utíkali do sportovního areálu, kde jsme následně strávili celé dva dny. Během sportovních her jsme mimo jiné v bahně závodili o to, kdo rychleji sklouzne ze svahu dolů do řeky. Kdo zapomněl náhradní oblečení, to mokré si jednoduše sušil na sobě. A večer? To jsme se všichni sešli na jednom pokoji a z očekávaných deskovek se vyklubala prostě a jednoduše flaška. Jaká jiná hra by nás měla blíže seznámit než tato. Přidali se i páni učitelé a jen čekali, kdy na ně padne nějaká ta „spicy otázka“.

Na konci pobytu jsme zjistili, že žádné slunce ani nepotřebujeme. Toto dvoudenní deštivé dobrodružství z nás udělalo skvělou partu. A i když jsme celou cestu zpátky vytírali vlak ponožkami, stalo se naše dobrodružství legendou, na kterou nikdy nezapomeneme.

 Lucie Horká, 1.C

Primáni

11. září jsme se s celou naší třídou vydali na adapták. Cíl byl jasný - dopravit se na místo přespání, a tím byl zámeček Bischofstein. Po cestě si naše šmouli vesnička rozdělila jména. Někdo byl taťka Šmoula, někdo zase Šmoulinka. Ostatní dostali další role jako je mrzout, silák, nebo kuchař. No, a naše třídní paní učitelka byla Gargamel. Na místě jsme dostali opravdu šmoulózní oběd. Po krátkém odpoledním šlofiků všichni opět vyrážejí na cestu z Bischofsteinu na zříceninu hradu Skály. Po cestě zpět na zámeček jsme potkali zvědavou kachničku, která se na nás přišla podívat. Nakonec se ukázalo i sluníčko a mohli jsme si užít venkovní hřiště v areálu.

Druhý den začalo pršet, takže se naše třída zdržovala uvnitř a hrála seznamovací hry. Po obědě jsme, vyzbrojeni pláštěnkami, vyrazili ve velice sychravém počasí na nejvyšší vrchol Adršpašsko-teplických skal Čáp. Poslední den vyšel zrovna na pátek třináctého, což se také podepsalo na počasí, které naši šmouli vesničku celý den doprovázelo... Ráno jsme vyrazili na snídani, po které nás hned čekalo balení věcí, u kterých se zdálo naprosto nemožné je vrátit zpět do batohu, do kterého se předtím jakýmsi zázrakem vešly. Po velkém shonu jsme pak nahodili batohy, vystrojili se do pláštěnek a nepromokavých bund a vyrazili na vlakové nádraží. Po cestě vlhkým lesem plným kaluží, který trochu připomínal džungli, nás zastihl docela slušný vítr a déšť, takže jsme pak byli vděční, když jsme konečně dorazili na nádraží. Tady nás čekala už jen zpáteční cesta vlakem, ve kterém jsme si k obědu dali řízek, který jsme dostali na cestu. Pak už jsme jen dojeli na nádraží, kde se všichni Šmoulové rozešli.

Jitka Procházková, Martin Buryánek a Magdaléna Šubrtová

Studentská výměna Zerbs

Od 9. do 13. září proběhla v Trutnově první část studentské výměny s naší partnerskou školou Franciscum Zerbst. Kvintáni připravili pro svoje německé kamarády a jejich učitelky zajímavý program. Pozvali je do školy, při výtvarném projektu pod vedením paní učitelky Hodasové vytvořili originální tašky, provedli je Trutnovem, užili si na bobové dráze.

Nezklamal ani celodenní výlet do hlavního města. Ve Dvoře Králové nad Labem obdivovali výrobu vánočních ozdob (a také si každý zkusil vytvořit jednu svou) a galerii minerálů. Při rozlučkovém večeru se utkali v bowlingu.

Od 23. do 27. září 2024 proběhla druhá část výměny v Zerbstu, kde se studentům nejvíce líbil celodenní výlet do Berlína, prohlídka muzea Jahrtausendturm v Magdeburgu, a užili si i závěrečný grilovací večer na dvoře školy.

Mgr. Zuzana Mládková a studenti výměnného pobytu

Studentská výměna V Jeveru

Ve dnech 7. 9. – 14. 9. 2024 strávila skupina našich studentek a studentů ze třetích ročníků a septimy příjemný týden v rodinách svých výměnných partnerek a partnerů z německého gymnázia Mariengymnasium Jever.

Během svého pobytu měli studentky a studenti možnost pracovat na společném projektu, jehož cílem byla především úzká spolupráce účastníků výměny v týmech. Skupinová práce pokračovala i při prohlídce města (hledání jednotlivých významných památek dle zadaných souřadnic). Byli jsme starostou města pozváni do reprezentativního sálu radnice, kde jsme si společně připravili čaj zdejším tradičním způsobem a dozvěděli se spoustu informací o historii i současnosti města.

Dalším bodem programu byla plavba lodí na nedaleký ostrov Langeook, kde jsme měli možnost prohlédnout si tamní městečko a procházet se po plážích. Bohužel počasí nám příliš nepřálo – zažili jsme chvilky slunečního svitu, ale i silný vítr, prudký déšť a kroupy.

Poslední den jsme strávili ve městě Wilhelmshaven. Navštívili jsme interaktivní výstavu „vše o životě v moři“ a následně jsme pomocí rybářských sítí lovili v mělkých vodách Severního moře, takže jsme si některé poznatky o mořské fauně a flóře mohli hned ověřit. Tato pro nás neobvyklá aktivita byla doprovázena odborným výkladem přímo na pláži.

Mgr. Eva Hejnová, Mgr. Petra Rozehnalová

Studentská výměna Oisterwijk

Ve dnech 15. - 21. 9. jsme se jako studenti tříd 6.X, 2.A a 2.B zúčastnili výměnného pobytu v nizozemském Oisterwijk. Díky partnerské škole 2College Durendael jsme tam strávili nezapomenutelné zážitky, zdokonalili se v angličtině a seznámili se lidmi, kteří žijí trochu odlišným způsobem života než my. Celá výměna se uskutečnila v rámci programu Erasmus+ a provázelo ji téma Equality in the past, the present and the future. V neděli jsme přijeli už navečer, takže se nás rovnou ujala naše hostitelská rodina a program probíhal tam. Už v ten den jsme se stihli potkat s tradičními „Dutch“ pokrmy a zvyky. V pondělí nás ve škole, kam se většina z nás dostala převážně na kole, slavnostně přivítal pan ředitel. Po krátké komentované prohlídce této bezesporu zajímavé a odlišné budovy školy jsme zasedli do školních lavic a poslechli si prezentace našich holandských parťáků o jejich zemi. Po přestávce ve školním auditoriu jsme se pustili do návrhu loga pro naše trička, která měla odpovídat tématu equality (rovnost). Následně jsme se vydali na stopu pokladu po Oisterwijk a během toho se dozvěděli několik zajímavostí o koutech tohoto města. Na nejlepší „lovce pokladu“ potom čekala sladká odměna. Tímto skončil náš oficiální program pro pondělní den, ale zároveň začínal program připravený našimi parťáky v podobě bowlingu. Úterý začalo v koncentračním táboře Nationaal Monument Kamp Vught poblíž našeho městečka. Po obsáhlém výkladu a prohlídce jsme se přesunuli do lanového centra ve Vughtu. K večeru nás už jen čekal program v našich hostitelských rodinách.

Ve středu jsme objevovali krásy hlavního města Nizozemska - Amsterdamu. Nejdříve jsme navštívili národní Rijksmuseum, kde pro nás byla připravená komentovaná prohlídka. Měli jsme možnost spatřit slavná díla od známých umělců, jako jsou například Rembrandt a Vincent van Gogh. Poté následovalo objevování odlišností a zákoutí tohoto krásného a zajímavého města. Procházeli jsme se po mostech přes pro Amsterdam typické kanály a nakupovali typické „Dutch“ dárečky pro naše rodiny. Ve čtvrtek na nás čekal zábavní park známý po celém Nizozemsku - Efteling. Tento park měl rozhodně co nabídnout. Užívali jsme si divoké atrakce ve vodě i vzhůru nohama. Na tento den jsme dostali pouze dva úkoly, a to fotit nerovnost v různých formách a pořádně si park užít. Po příjezdu si pro nás naši partneři opět připravili program a my tak mohli trávit skoro poslední chvílky s nimi. Pátek byl náš poslední den s našimi výměnnými studenty v Nizozemsku a Oisterwijk. Dopoledne jsme měli závěrečný program v podobě finálního dokončení našich vlastních triček. Z fotek ze zábavního parku Efteling jsme dále vytvářeli plakát, kde jsme jednotlivé fotky popisovali z pohledu tématu rovnosti a nerovnosti. Po posledních společných fotkách a rozloučení s našimi parťáky naše cesta vedla do města Den Bosch. V Den Boschi jsme si prohlédli nádhernou Katedrálu svatého Jana a pokračovali prohlídkou města. Po „vlastních“ bychom neměli ten správný zážitek, a tak jsme se vydali na plavbu úzkými točitými kanály pod městem Den Bosch. V průběhu plavby nám byly opět podávány zajímavé informace. Po ukončení plavby na nás už čekala jen cesta domů autobusem. Díky pánům řidičům jsme hladce bez komplikací s občasnými krátkými přestávkami dojeli po zhruba třináctihodinové jízdě zpátky do Trutnova v sobotu kolem půl šesté ráno. Za všechny bychom chtěli poděkovat za tuhle jistě pro nás nezapomenutelnou zkušenost. Děkujeme také našemu doprovodu paní učitelce Mgr. Vařákové, Mgr. Kranátové a panu řediteli Mgr. Skokanovi za umožnění této akce a naší partnerské škole a jejím studentům. **DĚKUJEME!**

Helena Čudová 2. A a Magdaléna Buková 2. B

Projektový Týden

Od 1. do 4. října se na naší škole jako minulý rok uskutečnil Projektový týden, který byl plný pokusů, zábavy, dobrodružství a nových věcí. Učili jsme se vyhledávat a třídit informace, s informacemi pracovat a hlavně makat v týmu. Letos byl výběr opravdu velký a mohli jsme si vybírat od astrofyziky až po jógu. Každý si přišel na své a bylo vidět, že se bavíme nejen my, studenti, ale i lektori projektů. Některé se uskutečnily v budově školy, mnohé však měly větší dosah, takže jsme vycestovali mimo Trutnov. Podívejte se proto alespoň fotograficky na tento skvělý týden, na který jen tak nezapomeneme. Tímto chceme poděkovat všem našim učitelům, kteří se nám celou tu dobu věnovali a byli našimi úžasnými průvodci.

Gympi se vydal za Čapkem do Uffa

V úterý 8. října jsme se vydali z budovy Gymnázia v Trutnově do Uffa na zinscenované Povědky z jedné a druhé kapsy od Karla Čapka v podání divadelního souboru SemTamFór.

Po příchodu do kulturního centra si odkládáme své kabáty a bundy do šaten a přesouváme se do sálu. Ještě nějakou dobu čekáme, až dorazí ostatní třídy. V sále to hlučí jak ve včelím úlu, je tu totiž gympí, zdrávka, obchodka a pár tříd místních základek. Je nás tu tolik, že někteří vyfasují místa na zemi. Celý sál potemní a představení začíná.

Na scénu vchází muž v hnědém obleku s kloboukem na hlavě a představuje se nám jako detektiv Bartošek. Do jeho monologu zazvoní telefon a přijímá svůj první případ po dlouhé době. Volá neznámý pan K. Č., který chce najít pravdu, lásku a spravedlnost, která se dle jeho slov ze světa vytratila. Následuje řada povídek, které mají jedno společné – detektivní zápletku. V první povídce Šlěpěje se řeší stopy ve sněhu, které nikam nevedou, v druhé povídce se detektiv Bartošek vrací k případu, který mu pomohl ke slávě, ale zjišťuje, že omilostnil vinného vraždu. Ten ho následně vydírá, takže ho Bartošek posílá do Ameriky.

V následující případě hraje hlavní roli ztracený dopis pana ministra obrany, z jehož krádeže je obviněn nevinný cizinec, dopis totiž najde manželka pana ministra založený v knize. Poslední případ má smutný konec – poštačka, neprávem obviněná z pronevěry peněz, se utopí. Ke konci představení se vracíme opět na začátek celé hry – je vyřešen případ pravdy, lásky a spravedlnosti, které se neztratily ze světa, ale každý je nosíme v srdci. Bartošek tak nadšeně zvedá sluchátko a vytáčí telefonní číslo na pana K. Č – Karla Čapka. Ze sluchátka se ozve hlas Olgy Scheinpflugové, Čapkovy manželky, který oznamuje, že Čapek zemřel. Nastane tíživá odmlka, na scénu vstupují všichni čtyři herci, dozvídáme se od nich, jaký byl konec života tohoto výjimečného autora a že až do posledních hodin svého života bojoval za svobodu a pravdu. Následovala už jen poklona herců a bouřlivý potlesk. Myslím si, že nezalžu, když napíšu, že jsme si všichni představení užili.

Emma Steinbergová

Filmový festival

Spektrum

12. října jsme se se školou vydali podívat do kina Vesmír na Filmový festival Spektrum, kde mají milovníci filmů možnost vidět osm hlavních a dvacet krátkometrážních filmů. Čekalo na nás ale pouze 8 krátkých animovaných filmových představení. Po zhasnutí světel se spustila projekce. Z filmů jsem cítil iritaci druhých lidí v různých scénách – chrápání v posteli, které ruší druhého partnera, arogantní chování namyšlené modelky, která nechá vymočit svého psa, do jehož kaluže vstupuje pán za ní. Kromě toho, že pán stoupne do louže, dostane sprchu z parfému modelky. Iritace druhého pak nabývá na síle, když modelka vykoupí všechno zboží, pro které si pán přišel. Další scénky mají podobné téma. Na konci nás však čekalo překvapení, protože tyto scénky se uzavřely v momentě, kdy iritovaní zabijí ty, kteří je iritují. Film zapůsobil, takže sklídl u studentů nadšení. Promítání pak pokračovalo dalšími filmy, nicméně tento první v nás vzbudil asi největší nadšení.

Šálek kávy s umělkyní

Pátek 13. 9. byl pro někoho možná den plný smůly, ale pro nás jako studenty ze 7.X zas až tak plný neštěstí nebyl. Po celý víkend, hlavně tedy v sobotu, se konala akce Lunapark v hlavě, kde měla svůj výstup spousta českých současných autorů a umělců. Mezi nimi například i Jáchym Topol. Nicméně k nám do školy už v pátek zavítala Anna Beáta Hábllová a my jsme měli šanci si poslechnout její přednášku.

Anna Hábllová je paní mnoha tváří, je architektkou, spisovatelkou a zároveň se věnuje i hudbě a poezii. A mimo to spoustě dalším věcem. S námi se bavila o své tvorbě, svých projektech minulých i současných. Zabrousili jsme na téma tzv. nejmíst měst, o kterých píše ve své stejnojmenné knize. Jsou to vlastně místa, která jsou často přehlížena, všichni vědí, že tu jsou, ale nikdo jim moc pozornosti nevěnuje. Představte si např. kruhové objezdy, místa pod nadjezdy či dálnicemi.

Nebavili jsme se ale jen o architektonické stránce její práce. Paní Hábllová nám představila i svou uměleckou tvorbu. Přečetla nám úryvek ze své knihy Směna a trochu přiblížila, jak fungují soutěže ve slam poezii. Právě na slam jsme byli asi všichni nejvíce zvědaví, ale bohužel už nám na to nezbylo mnoho času. Ale ukázkou jsme nakonec slyšeli.

Nakonec jsme více méně všichni odešli spokojeni a dvě poslední páteční hodiny byly vskutku obohacující. Některé z nás Anna Hábllová zaujala natolik, že hned v sobotu šli na celou akci, která byla zakončena hudebním vystoupením právě Anny Beaty Hábllové a Martina Kyšperské.

Kultura kolem nás

Trutnovský podzim 2024

Od 15. října do 19. listopadu proběhl 43. ročník mezinárodního festivalu komorní hudby Trutnovský podzim, který se ve městě koná už od roku 1981. Je součástí cyklu České kulturní slavnosti, nad nimiž má záštitu Ministerstvo kultury ČR. Lidé mohli navštívit řadu koncertů, mezi kterými vynikal koncert mezinárodní formace Ensemble Berlin-Prag. Jde o soubor špičkových německých a českých interpretů, jež funguje od roku 2011 a do Uffa zavítal letos poprvé.

Zajímavé také bylo představení zpěvačky a pianistky Aidy Mujačić pocházející z Bosny a Hercegoviny. Zabývá se především tradiční hudbou své rodné země, moderní až postmoderní world music a freejazzem. V Síni B. Martinů vystoupila se svým souborem autorských předělávek melodií Karla Reinera nazvaným Reiner(kace). Ačkoliv osobně nejsem velkým fanouškem klasiky, věřím, že se našli posluchači, kteří si takové posezení v elegantně moderním Uffu nebo v melancholické síni B. Martinů, kde se koncerty odehrály, s vážnou tváří plně vychutnali.

★Calin tour Bieber Fever 2024★

V listopadu se můžeme těšit na **Calin tour Bieber Fever 2024**. Show začne 22. listopadu, kde se tento moldavský rapper představí všem Trutnovákům. Tento rapper zde v ČR žije od svých 2 let, má vřelý vztah k Brnu, kde vyrůstal. Jeho máma dirigentka a otec sportovec vedli Calina nejen k hudbě, ale i ke sportu, kde vynikal v judu. Jako malý hrál na violoncello, pak se pustil do kytary. Hudbě se rodák z Kišiněva Čalin Panfilii začal věnovat ve třinácti, když zvítězil v talentové soutěži Bena Cristovaa. Na gymnáziu nahrál první písně, prorazil sérií singlů, před čtyřmi lety debutoval albem Svědomí a letos s albem Popstar ovládl české žebříčky prodejnosti, stejně jako statistiky Spotify. Každý jeho singl má přes 10 milionů zhlédnutí.

Ema Steinbergová

Jazzinec

Další z hudebních akcí, která probíhá celý rok, je trutnovský Jazzinec. Stejně tomu tak bylo i letos a na podzimním programu se v říjnu objevil 27letý Jontavious Willis, rodák z Georgie. Willis je vycházející americkou hvězdou akustického blues, nominovanou na cenu Grammy. Začátkem listopadu pak Uffo navštíví Joe Lovano, držitel Grammy a jeden z nejvýznamnějších saxofonistů současnosti. Spolu s ním vystoupí americká jazzová klavíristka a skladatelka Marilyn Crispell a Carmen Crispell, nadaný jazzový bubeník z Clevelandu. Společně představí svůj projekt Trio Tapestry.

AUTUMN JAZZ

26th **jazzinec**
International Music Festival
Jazzinec 2024
Trutnov

středa
od 19.00 **6/11**
UFFO Trutnov

Joe Lovano /USA

Joe Lovano is shown playing a saxophone, wearing a purple shirt and a hat.

AUTUMN JAZZ

26th **jazzinec**
International Music Festival
Jazzinec 2024
Trutnov

pátek
od 19.00 **18/10**
Koncertní síň Bohuslava Martinů
Trutnov

Jontavious Willis /USA

Jontavious Willis is shown playing an acoustic guitar.

Vtipálek

Tento student mívá takzvaně vše „na háku“ a ze všeho si dělá legraci. Máloco bere vážně a svoji pozornost vždy soustředí na zcela jiné věci než na samotnou výuku.

Bývá mezi spolužáky oblíbený, díky němu třída „žije“ a nepropadá depresi. U učitelů už takovou popularitu neskliží

Spáče

Tento exemplář najdeme v zadních lavicích a jeho tempo spaní je opravdu „vražedné“. Často usíná už při vstupu do učebny a dokáže prospat i výbuch nepovedeného chemického pokusu či požární poplach.

Mobilmaniak

Student, který je bez mobilu jako bez ruky. Mobil si bere úplně všude – do školy, na záchod, do sprchy, ke stolu v jídelně a jak není v dosahu wifi, začínají u něj abstinenční příznaky. Skrolování je jeho silnou disciplínou a dokáže dělat několik věcí najednou – psát do chaty, lajkovat, jíst, psát si zápisky do sešitu a ještě mluvit se sousedem v lavici. Multitasking v jedné osobě!

Kreslír

Jeho revírem je jakákoli plocha, po které se dá psát, kreslit, čmárat nebo jen tak bez cíle tvořit. Sešit, penál, školní lavice, lahev na pití či spolužákova ruka nezabrání jeho potřebě projevit své umělecké sklony budoucího tatěra nebo malíře.

Šedá myš

Student, o kterém nikdo ani neví, že je ve škole. Najde si tu koutek, kde tráví svůj čas a jeho hlavním cílem je, aby se stal neviditelným. Neúčastní se hromadných akcí, mejdanů ani společenských událostí, často žije ve svém světě knih a fantazie. Skupinová práce je pro něj pohromou a snaží se ji přežít.

Wikipedie

Ne příliš lichotivě označovaný spolužák jako šprt je opravdovou chodící encyklopedií. K údivu všech má na vše vždy pohotovou a bezchybnou odpověď a je jedno, zda se jedná o recept na svíčkovou nebo kapitoly z oblasti plazmové fyziky. Je oblíben mezi spolužáky hlavně v době hromadných testů nebo před výukou jako rychloučitel pro všechny.

Divnej

Tento student je prostě a jednoduše „divnej“. Nezapadá do žádné kategorie studentů. Zcela se odlišuje od průměru, ať už stylem oblékání, mluvou, chováním nebo jen tím, že existuje. Mnohdy to vypadá, že spadl na Zemi z úplně jiné galaxie.

Poznáte se ?